

Jméno: Tomáš Komárek

Věk: 15 let

Prohlášení: Prohlašuji, že jsem text napsal bez použití umělé inteligence.

Den, kdy se všechno změnilo

Místo, kam utíkám

Znovu se to ozvalo. Další výbuch smíchu. Sklopila jsem zrak. Ty pohledy všech okolo! Nepřestávaly mě probodávat. Zlověstný smích pokračoval. Ve tvářích jsem celá zrudla. Pak přišly první slzy. Snažila jsem se je potlačit. Jsem v sedmé třídě! Nesmím brečet! Křičela jsem na sebe. Ale pouze v duchu. Napjala jsem třesoucí se ruce. Sevřela jsem látku svých kalhot. Velmi pevně. Nešťastně jsem se zavrtěla na židli. Snažila jsem se utéct. Pryč ode všech ostatních. Od jejich posměšků. Smíchem chvějících se tváří. Tiskla jsem kolena k obličeji. Zabořila jsem je do nich. Nakonec jsem se rozvzlykala. I přes svou neochotu. Nezvládla jsem to. Tiše jsem se chvěla. Tam v koutě třídy. Na mém malém místě. Uprostřed přestávky. Nesnáším přestávky. Ostatní mají volno. A tak si mě dobírají. Ustavičně se mi smějí. Pomlouvají mě. Všichni! Dokonce i holky. Jen pár z nich ne. Ty se ale celkově straní. Všeobecně od většiny konfliktů. Ale to jsou jen tři.

A teď tomu není jinak. Kluci to opět dělají. Vymýšlejí hnusné vtipy. Taky sprosté urážky.

„Hej, víte, proč nikdo nikdy nezjistí, jak se jmenuje? Protože nezvládne odpovědět!“ křikl kdosi. Ozval se hlasitý smích. A tím to skončilo. Ale jen pro tuhle přestávku. Zazvonilo. Dveře se otevřely. Dovnitř vstoupila učitelka. Hlouček dětí se rozpustil. Konečně jsem se mohla nadechnout. Po chvíli jsem vzhledla. Utřela jsem si slzy. Vstala jsem. Učitelku jsem nepozdravila. Nepromluvila jsem. Poté jsem tiše usedla. V hodině jsem nepracovala. Uzavřela jsem se sama do sebe. Do svých tíživých myšlenek. Hlavu jsem zabořila mezi ruce. Ty jsem položila na lavici. Snažila jsem se schovat. Myslí mi bičovala změť hlasů. Všechna ta slova. Každé do jednoho. Vryly se mi do mysli. Jako nesmazatelná krůpěj krve.

Tiše jsem hlesla. Z nadcházejících okamžiků. I z těch minulých. Tohle jen tak neskončí. Ale já to nedokážu. Je to zkrátka příliš těžké. Říct si o pomoc. Alespoň pro mě. Nezvládla bych to. Vím to. První měsíc jsem přežila v útěchách. Věřila jsem jim. Doufala jsem v ně. Doufala jsem, že to bude dobré. Jednou snad ano. Jenže nyní už je listopad. A vše je jen horší.

Sama ale vím, co je příčinou. Příčinou všech těch posměchů. A taky šikany. Zkrátka jsem zde nová. Ale hlavně jsem jiná. Špatným způsobem. Alespoň pro ostatní. Pro tuhle třídu. Ti mě takhle vnímají. Tenhle stmelený kolektiv. Kam jsem z ničeho nic vtrhla. Jakožto bezbranný nováček. Kéž bych alespoň byla silná. Takhle vždy jen chabě doufám. V nějaký zázrak. Že mě snad někdo pomůže. Z ničeho nic. Ale takhle to nechodí. Ne v životě. Ne v tomto světě. Sama i tohle vím. Ale nechci si to připustit. Zkrátka jsem naivní. Pořád to samé hloupoucké dítě.

„Vstávat,“ zpřetrhala moje myšlenky učitelka. Pomalu jsem vzhlédla. Zahleděla jsem se na tabuli. Byly na ní příklady. Chvíli mi to trvalo. Ale ne je spočítat. Nýbrž si uvědomit podstatu. Tedy, že je mám počítat. Znovu se to ozvalo. Z celého okolí. Ten tichý smích. Ten nepříjemný smích. Ten šířající smích. Ten neúprosný smích. Nakonec jsem ze sebe vysoukala odpověď. To mi trvalo ještě déle. Promluvila jsem takřka neslyšně. Učitelka pokývala hlavou. Dělal, že mě slyšela. A že odpověď byla správná.

Opět jsem si povzdechla. Letmo jsem se rozhlédla. Všichni na mě opět koukali. S těmi známými pohledy. Sklopila jsem zrak. Snažila jsem se jakoby schoulit. Tam v rohu třídy. Na svém místě. Kde sedím sama. Ztrápeně jsem ulehla na lavici. Znovu jsem si neslyšně povzdechla. Zavřela jsem znovu usazené oči. A utekla jsem...

Po chvíli jsem oči otevřela a ocitla jsem se na překrásném místě. Vzduch čerstvě voněl, protkaný sladkou vůní květin. V něm poletovaly včely a další překrásně pestrobarevný hmyz. Včely sedaly na květy a jemně bzučely. Tráva, jenž se nacházela všude okolo, byla až překvapivě vysoká. Sahala mi lehce nad pas. Projela jsem jí prsty a zhluboka jsem se nadechla. Konečně jsem mohla plně dýchat, ten svěží vzduch, bez jediné známky dusícího kouře, který každý den, především ve škole naplňuje moje plíce a zanáší je. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Všude byla spousta překrásných zvířat. Pásli se zde jeleni a další lesní zvěř. Chodili kolem mě, ale nepolekali se, neutekli. Pohledem mi hleděli zpříma do očí. Jako bych se stala jednou z nich. Jednou ze všech tady. Splynula jsem s nimi. Nevnímali mě jinak, ne. Tihle totiž nebyli zkažení, tak jako spousta lidí, převážně tedy mluvím o mých spolužácích. Dokázali porozumět, nabídnout oporu a uklidnění.

Začala jsem se mlčky procházet. Ruce jsem měla roztažené a proplétala je zeleně lesknoucí se trávou. Pohledem jsem zamířila vpravo a zastavila jsem se jím na úžasně modré hladině menšího jezera. Ta byla zcela klidná a voda se na ní třpytila ve slunečním svitu. Létala nad ní spousta pestrobarevných váček, na leknínech seděly žáby. Voda do jezera padala menším vodopádem, přičemž odrážela příjemně hřejivé sluneční paprsky jako nějaké zrcadlo. Poté jsem pohledem zamířila za jezero. V dáli se tam tyčily zasněžené hory, jejichž vrcholky mizely v bílých mracích, rozsetých po nádherné modré až lehce tyrkysové obloze.

Zhluboka jsem se nadechla a nasála atmosféru tohoto kouzelného místa, které bylo jenom moje a stejně tak i jenom z mých vlastních vzdálených snů. V tom kolem mě elegantně prošel tygr. Příjemně se mi otřel o tělo a pokračoval dál v chůzi. Ještě jsem jej stačila pohlédit. Pak už jsem ho jen vyprovodila pohledem a sledovala, jak zlehka kráčí a vychutnává si zdejší pohodlí a bezstarostnou krásu.

Vtom jsem si všimla, že ke mně pohled upírá ještě někdo další. Tentokrát se jednalo o jelena s dlouhými, majestátními a mohutnými parohy. Pomalu ke mně došel a chvíli na mě hleděl bez jediného mrknutí. Zdoluhavý a kamenný pohled jsem mu oplácela, jen s tím rozdílem, že jsem párkrát mrkla. A jak jsem tak koukala do jelenových tyrkysově modrých očí, i tentokrát jsem v nich spatřila obrovské vědění. Hlubokou studnu plnou moudrosti, v níž se malé černé zorničky leskly jako vzdálené hvězdy. Srst měl hebkou, odrážejíc hřejivé sluneční paprsky, stavbu těla dokonalou a duši s myslí vyrovnanou.

„Jsi tu znovu,“ konstatoval jelen a prolomil tak naše dlouhé mlčení.

„Já vím,“ odpověděla jsem sklesle, ale zároveň šťastně.

„Kvůli čemu tentokrát?“ dělal jako by nevěděl.

„Pořád to stejné,“ povzdechla jsem si.

„Žádnou z mých rad sis nevzala k srdci?“

„Já se snažila, opravdu, jenže... je to moc těžké,“ sklopila jsem zrak k zelené trávě naplněné pestrobarevnými brouky.

„Hm,“ zabručel jelen. „Nemůžeš sem chodit věčně.“

„Proč bych nemohla, mám to tady ráda. Navíc tohle místo je jenom moje, nikoho jiného, to je na tom to nejlepší. Pochází jen z mých snů. A ani zde nemám problém mluvit,“ pousmála jsem se zkroutěně.

„To ti věřím, je to zde opravdu nádherné,“ pokyvoval jelen souhlasně, „jenže jednoho dne zavřeš oči, tak jako před chvílí tam ve třídě, vzdálené odsud nekonečno mil, a zjistíš, že už se ti sem nedaří dostat, ne v tomhle životě.“

„Ale jak to?!“ zděsila jsem se.

„Víš jednou každý dospějeme a mnohé naše sny se zkrátka rozplynou, ať už pojednávají o čemkoli. O vysněné práci, o životní lásce, o přátelství či zkrátka o šťastném životě. Anebo o překrásných místech, kde se veškeré nepěkné věci rozplynou, především ta vaše pravá lidská povaha.“

Otevřela jsem pusu, ale vzápětí jsem ji zase zavřela, nevěděla jsem, co na to říct. Touhle myšlenkou jsem byla dočista zaskočena, ale věděla jsem, že jelen má pravdu. Pomalu ale jistě jsem si to uvědomovala. Byl zde nejmoudřejší bytostí a už od samého začátku, kdy jsem se zde ocitla, mi dával své rady a předával svou moudrost nasbíranou za jeho nekonečně dlouhý život.

„Ale co když zrovna tento sen nikdy nevymizí?“

Jelen si povzdychl. „Kdyby tomu tak skutečně bylo, neříkal bych ti to, věř mi,“

Posmutně jsem se posadila na kámen opodál. To, co mi jelen právě řekl byla nevyvratitelná pravda, kterou se můžu snažit popřít, ale jednoho dne se ukáže, že jsem obelhávala jediné sama sebe.

„Možná by sis tohle místo měla dobře prohlédnout, protože ti nemůžu zaručit, že sem ještě jednou vstoupíš.“

„Máš pravdu. Ale i kdybych sem na tohle místo už v životě nevkočila, budu se snažit nezapomenout.“

„To není tak jednoduché, nemám pravdu?“

„Vlastně ano, jak jinak. Ani teď už vskutku moc nevím, jestli je tohle vůbec skutečnost, jestli jen prostě nesním... Ale i kdyby to byl jen sen, opravdu se budu snažit si jej pamatovat. Často o tomhle úžasném a neposkrvněném místě přemýšlím, i když zde nejsem. Říkám si, že ačkoli vypadá jako z jiného světa, je tak blízko. Dokážu se sem dostat v pár okamžicích, a přesto je tak vzdálené, vzdálené ode všech těch problémů a komplikací mého života,“ hlesla jsem a v myšlenkách jsem se opět zatoulala ke škole.

„A jak dlouho jsi přemýšlela o mé poslední radě, říkajíc že občas musíme vzít věci v našich životech do vlastních rukou a spolehnout se sami na sebe? Někdy se totiž skutečně nemůžeme spoléhat jen na druhé.“

„Hodně jsem o tom přemýšlela, ale já už ti to přece vysvětlovala minule, nezvládnou to, je to příliš těžké. Nedokážu za někým přijít, upoutat jeho pozornost, pohlédnout mu do očí a už vůbec ne na něj promluvit. Ne mimo tohle místo.“

„V našich životech máme překážky, abychom je mohli překonávat, jaký by pak měl život smysl, kdybychom v něm dostali vše, co chceme a co si přejeme. K životu zkrátka potřebuješ problémy, to je jeho pointa. Na jednu stranu lehce deprimující skutečnost, ale v celkovém kontextu naprosto nevyvratitelná. Ale ano, někdy jsme na dně víc, než je zdravé, ležíme v té černé hlubině a hledíme vzhůru, zda konečně nezahledneme alespoň malý proužek světla. Ale tvůj první krok bude ten, že začneš důvěřovat sama v sebe. Alespoň se v té černé hlubině postavíš na nohy, nakonec zjistíš, že dohlédneš dál a onen proužek světla se přeci jen ukáže. Zprvu možná nepatrný, ale postupně se začneš škrábat ven, být to bude sebetěžší. A najednou staneš na místě podobné tomuto a zjistíš, že občas i váš svět umí být nádherný, a že z něj nemusíš jen utíkat. A takhle svoji překážku překonáš, věř mi.“

„Já ale takový život žít nechci. Nejradši bych zůstala zde. Nic nepřekonávala, odnikud nevyhlédala.“

I kdyby se mi podařilo vyřešit problémy ve škole stejně nedokážu změnit svou identitu. Ty nechápeš, jaké to je žít s mou myslí, mou identitou! Nemůžu za to, že mě tolik ovlivňuje! Proč zde prostě jenom nemůžu zůstat? “

„Jednou, až dojdeš své cesty, se sem přeci jen vrátíš, tak jako všichni na svá vlastní vysněná místa.“

„Tak proč bych to nemohla urychlit?“ vyhrkla jsem bezmyšlenkovitě, ale vzápětí jsem se zarazila a nechápala jsem, jak tohle mohla být moje první reakce.

Jelen zdrceně uhnul pohledem a zahleděl se za mě kamsi do dálky. „Někdy si říkáme, že bude snazší použít zkratku, ale ve výsledku se jen ztratíme. Nedělej to!“ řekl jemně, ale zároveň smrtelně nebezpečně. „Ani útěk sem není řešení, jen to vše protahuješ. Hledáš uklidnění, ale věci se v opravdovém světě vždy jen zhorší. Postav se tomu, přestaň se bát. Věřím ti a slibuji ti, že to zvládneš. A nakonec... nakonec to bude jen a jen snazší. Opravdu, věř mi, tak jak mi vždy důvěřuješ.“

„Dobře, tak řekněme, že dám na tvá slova, zvládnou to a opravdu to bude v pořádku, už se mi nebudou smát a říkat všechny ty hnusné věci, ale mám pocit, že i kdyby to tak skončilo, stejně bych nebyla šťastná. Nemám se dobře jenom kvůli škole, když přijdu domů, opravdu se mi ji někdy podaří vytěsnit z hlavy, ale stejně... stejně nejsem šťastná, necítím se dobře. Jsou tu i další věci a je jich spousta, každým dnem mě tíží jen a jen víc a zároveň taky přibývají. Tělem se mi rozlévá ten nepříjemně známý chlad a já... já už prostě nevím, jak dál,“ zavzlykala jsem a sesypala jsem se k zemi. „Proč, proč to prostě nemůže být jak tady. Proč tohle nemůže být můj opravdový svět,“ úpěla jsem. „Stejně lidi nemám ráda. Pořád se jenom na něco ptají, něco po mě chtějí a já nedokážu zpracovat všechny ty informace, natož jim odpovědět. Anebo ať tam klidně žiji a ať tohle je jen sen, ale chci být taky někdy šťastná, alespoň na chvíli, klidně i na kratinkou.“

Jelen si povzdechl. „Kouzlo šťastných chvil, tedy momentů, jenž si užíváme a jenž skutečně vyjdou podle našich představ tkví v tom, že vždy končí. To je opět na jednu stranu těžké přijmout, ale na druhou stranu, když přeci jen jednou přijdou, mohou být nezapomenutelné. To je rovnováha obsažená ve veškeré existenci, tak byl život stvořen.“

„Ale ony nepřicházejí!“ neudržela jsem se a zakřičela jsem na celou krajinu až ptáci polekaně vzlétli z korun stromů a odlétli pryč.

„Bohužel ti už nedokážu poradit lépe, zkrátka začni s prvním problémem, postav se mu a všechno se nakonec zlepší.“

„Jak to vlastně můžeš vědět? Jak mi můžeš hledět do očí a pronést tato slova s takovou jistotou? Co když nemáš pravdu, a nakonec to bude bolet o to víc? Ta bublina plná snů a nadějí se bude trhat jen a jen víc, až nakonec praskne a rozprskne se na tisíce kousků. A já se jen opět spálím a budu se proklínat, že jsem byla zase to naivní a hloupoučké dítě.“

„Inu, možná nemám pravdu.“

„Cože?! Tak jak mi to pak mů-můžeš celou tu dobu tvrdit?“ zakoktala jsem se přidušeně.“

„Řídím se tím, co žene lidi už od jejich počátku, mám víru, víru v tebe.“

Do očí se mi začaly drát slzy, stekly mi po tvářích a posléze odkáply do sluncem vyhřáté trávy. Chvilí jsem bojovala sama se sebou, se svými nelehkými pocity. Oči jsem měla pevně zavřené. Rozklepala jsem se, srdce mi sevřela ledová ruka a po těle se mi rozlil ten nejchladnější chlad i navzdory tomu, že okolní teplota byla velmi příjemná. Tohle byl ten chlad, o kterém jsem mluvila, chlad, co pramení z našeho nitra, našich temných srdcí. Nakonec jsem se přemohla a otevřela jsem oči. Ještě naposled jsem si prohlédla tohle úchvatné místo, snažila jsem si zapamatovat každíčký detail. Poté jsem pohlédla na jelena a lehce se usmála. „Děkuji ti,“ zašeptala jsem vděčně a pomalu jsem odešla.

To už zazvonilo. Probrala jsem se. Zděšeně jsem zamrkala. Promnula si oči. Opět jsem zpátky. Zase ve škole. Zase ve třídě. Zase na svém místě. A je přestávka! A mí spolužáci jsou zde. A vstávají. Vydávají se ke mně. Così si šeptají. Ne, smějí se. Smějí se mně. Už zase. Pořád to stejné.

Ale já už tam jen tak nečinně neseděla. Po chvíli jsem se přeci jen rozhodla. Konečně jsem tak učinila a postavila jsem se na vlastní nohy v oné černé hlubině. A místo toho, abych se schoulila na místě, zabořila obličej do dlaní a snažila se utéct, jsem vstala a zamířila vstříc lepším zítřkům a stejně tak i lepším pocitům. Odhodlaně jsem stoupla ze židle a odešla jsem ze třídy. Všichni za mnou udiveně hleděli. Překvapilo je, jak rázně jsem opustila třídu. A jaký pevný a neochvějný výraz jsem si nesla ve tváři. Ten den se tak všechno v mém životě změnilo. Samozřejmě že ne hned, to ne, byla to velmi dlouhá cesta, ale nikdy na onen den nezapomenu. Konečně jsem totiž dokázala učinit první krok, ten je vždy nejtěžší, to vám můžu potvrdit, ale stálo to za to.

A když jsem se za pár let zpětně ohlédla za svou zprvu těžkou minulostí, uvědomila jsem si, že ten nejtěžší boj jsem musela svést sama se sebou, a ne s těmi, kvůli kterým to všechno začalo. Avšak ke konci jsem tenhle boj skutečně vyhrála. Ale ještě dlouho mi trvalo, než jsem ze sebe alespoň trochu dokázala vystrnadit mou introvertní stránku, i když, podařilo se mi to jen z částí, ale já už se s tím vyrovnala. Vyrovnala jsem se s tím, jaká jsem, tady ve skutečném světě. A pokud ostatním vadí má identita, je to jejich problém, ne můj.

Každopádně jednoho dne to opravdu přišlo. Opět jsem se ocitla na onom kouzelném místě, na které jsem už dávno zapomněla. Možná až podezřelým způsobem. Avšak teď, když jsem znovu stanula mezi svými sny, na rtech se mi rozzářil úsměv a po celém těle se mi rozlil ten nejúžasnější hřejivý pocit, jaký jsem kdy zažila. A já si opět vzpomněla, úplně na všechno, na všechno spojené s tímto překrásným místem. Bylo to vskutku nádherné. A to si pamatuju, jak jsem se odchodu z opravdového světa tak hrozně bála, možná trochu paradoxní, když jsem ho v mládí tak nenáviděla. Vlastně ale ani nevím čeho, že jsem se tak bála, když se všichni ve skutečnosti vždy jen vracíme zpátky mezi své sny. Mezi ty, které nám tam v opravdovém světě zkrátka nevyšly.

A tak jsem i já zde. Zpátky mezi svými sny. Teď už vám však o nich povědět nemůžu. Ale jsou vskutku překrásné, věřte mi. Některé tu však nejsou. Ty se mi totiž splnily, tam v opravdovém světě, v životě, s kterým jsem zpětně spokojená.

Teď už jen přemýšlím nad vším, co jsem ve svém životě prožila. Na mysli mi vytanula náhodná slova druhých, jenž se zprvu, když je vyslovili, jevila jako zcela nepodstatná, ale postupem času mě ovlivňovala víc a víc, než jsem si sama zprvu vůbec uvědomovala. Jako první jsem si vzpomněla, jak jednou někdo ve škole pronesl něco ve smyslu, že se nikdo nikdy nedozví, jak se jmenuji, protože jsem mívala velký problém s mluvením. Ovšem jak jsem už říkala, to mám již z valné většiny za sebou, a tak vám vlastně mohu prozradit, jak se jmenuji... Jsem Lily.